SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 1. februarja 2007 *

V zadevi C-266/05 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložene 24. junija 2005,

Jose Maria Sison, stanujoč v Utrechtu (Nizozemska), ki ga zastopa J. Fermon, odvetnik,

pritožnik,

druga stranka v postopku je

Svet Evropske unije, ki ga zastopata M. Bauer in E. Finnegan, zastopnika,

tožena stranka na prvi stopnji,

* Jezik postopka: angleščina.

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi P. Jann, predsednik senata, J. N. Cunha Rodrigues, K. Schiemann (poročevalec), M. Ilešič in E. Levits, sodniki,

generalni pravobranilec: L. A. Geelhoed,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 22. junija 2006

izreka naslednjo

Sodbo

1 J. M. Sison v pritožbi Sodišču predlaga, naj razveljavi sodbo Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 26. aprila 2005 v združenih zadevah Sison proti Svetu (T-110/03, T-150/03 in T-405/03, ZOdl., str. II-1429, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero so bile zavrnjene njegove tožbe za razglasitev ničnosti treh odločb Sveta Evropske unije z dne 21. januarja, 27. februarja in 2. oktobra 2003 o zavrnitvi dostopa do nekaterih dokumentov (v nadaljevanju: prva zavrnilna odločba, druga zavrnilna odločba oziroma tretja zavrnilna odločba; in skupaj: zavrnilne odločbe).

Pravni in dejanski okvir

Pravni okvir

2 V uvodnih izjavah 3, 4, 9 in 11 Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, str. 43) je navedeno:

„(3) […] Ta uredba utrjuje pobude, ki so jih institucije že prevzele, da bi izboljšale preglednost postopka odločanja.

(4) Namen te uredbe je čim bolj uresničiti pravico dostopa javnosti do dokumentov ter določiti splošna načela in omejitve takega dostopa v skladu s členom 255(2) Pogodbe ES.

[…]

(9) Zaradi izredno občutljive vsebine so nekateri dokumenti deležni posebne obravnave. […]

[…]

(11) Načelno bi morali biti vsi dokumenti institucij dostopni javnosti. Vendar pa je treba nekatere javne in zasebne interese zaščititi z izjemami. […]“

3 Člen 1(a) te uredbe določa, da je njen namen „na podlagi javnega ali zasebnega interesa določiti načela, pogoje in omejitve, ki urejajo pravico dostopa do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije […], določene v členu 255 Pogodbe ES, da bi zagotovili čim širši dostop do dokumentov“.

4 Člen 2 te uredbe z naslovom „Upravičenci do dostopa in področje uporabe“ določa:

„1. Vsi državljani Unije in vse fizične ali pravne osebe s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic imajo pravico do dostopa do dokumentov institucij ob upoštevanju načel, pogojev in omejitev, določenih s to uredbo.

[…]

5. Za dokumente občutljive narave, določene v členu 9(1), velja postopek v skladu z navedenim členom.

[…]“

5 Člen 4 Uredbe št. 1049/2001 z naslovom „Izjeme“ določa:

„1. Institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo:

a) javnega interesa, kar zadeva:

– javno varnost,

– obrambne in vojaške zadeve,

– mednarodne odnose,

– finančno, denarno ali gospodarsko politiko Skupnosti ali države članice;

[…]

2. Institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo:

– poslovnih interesov fizičnih in pravnih oseb, vključno z intelektualno lastnino,

– sodnih postopkov in pravnih nasvetov,

– namena inšpekcij, preiskav in revizij,

razen če ne prevlada javni interes za razkritje.

[…]

4. Glede dokumentov tretjih strank se institucija s tretjimi strankami posvetuje, da bi presodila, ali se lahko uporabi izjema iz odstavkov 1 ali 2, razen če je že jasno, ali naj se dokument razkrije ali ne.

5. Država članica lahko institucijo prosi, naj ne razkrije dokumenta, ki izvira iz te države članice, brez njenega predhodnega soglasja.

6. Če velja katera od izjem le za dele zahtevanega dokumenta, se drugi deli dokumenta objavijo.

[…]“

6 Člen 6(1) te uredbe določa:

„Prošnje za dostop do dokumenta se dajo v kakršni koli pisni obliki […] Prosilec ni dolžan navesti razlogov za prošnjo.“

7 Člen 9 te uredbe določa:

„1. Dokumenti občutljive narave so dokumenti, ki izvirajo iz institucij ali njihovih agencij, iz držav članic, tretjih držav ali mednarodnih organizacij in so označeni s ‚TRÈS SECRET/TOP SECRET', ‚SECRET' ali ‚CONFIDENTIEL' v skladu s predpisi institucije, ki ščitijo bistvene interese Evropske unije ali ene ali več njenih držav članic na področjih, zajetih v členu 4(1)(a), zlasti javni varnosti, obrambi in vojaških zadevah.

[…]

3. Dokumenti občutljive narave se vpišejo v register ali objavijo samo s privolitvijo tistega, ki jih je ustvaril.

4. Institucija, ki zavrne dostop do dokumenta občutljive narave, navede razloge za svojo odločitev tako, da ne škodi interesom, ki jih ščiti člen 4.

[…]"

8 Člen 11(2) Uredbe št. 1049/2001 določa:

„Register vsebuje referenčno številko za vsak dokument […], predmet in/ali kratek opis vsebine dokumenta […] Napotila se pripravijo tako, da ni oslabljeno varstvo interesov iz člena 4."

9 Člen 12(1) in (2) te uredbe z naslovom „Neposredni dostop v elektronski obliki ali prek registra“ določa:

„1. Institucije, če je mogoče, zagotovijo, da so dokumenti neposredno dostopni javnosti v elektronski obliki ali prek registra v skladu s predpisi institucije.

2. Zlasti zakonodajni dokumenti, to so dokumenti, pripravljeni ali prejeti med postopki za sprejetje aktov, ki so pravno zavezujoči v državah članicah ali zanje, morajo biti neposredno dostopni ob upoštevanju členov 4 in 9.“

Dejansko stanje

10 Dejansko stanje je Sodišče prve stopnje predstavilo v točkah od 2 do 8 izpodbijane sodbe:

„2 Svet Evropske unije je 28. oktobra 2002 sprejel Sklep 2002/848/ES o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi Sklepa 2002/460/ES (UL L 295, str. 12). S tem sklepom je bila tožeča stranka uvrščena na seznam oseb, katerih sredstva in finančno premoženje se zamrznejo v skladu s to uredbo (v nadaljevanju: sporni seznam). Ta seznam je bil posodobljen s Sklepom Sveta 2002/974/ES z dne 12. decembra 2002 (UL L 337, str. 85) in Sklepom Sveta 2003/480/ES z dne 27. junija 2003 (UL L 160, str. 81), s katerima je bil vsakokrat razveljavljen predhodni sklep in določen nov seznam. Ime tožeče stranke je vsakokrat ostalo na tem seznamu.

3 V skladu z Uredbo št. 1049/2001 je tožeča stranka s potrdilno prošnjo z dne 11. decembra 2002 zahtevala dostop do dokumentov, na podlagi katerih je Svet sprejel Sklep 2002/848, in navedbo imen držav, ki so v zvezi s tem predložile določene dokumente. Tožeča stranka je s potrdilno prošnjo z dne 3. februarja 2003 zahtevala dostop do vseh novih dokumentov, na podlagi katerih je Svet sprejel Sklep 2002/974, s katerim je ostala na spornem seznamu, in navedbo imen držav, ki so v zvezi s tem predložile določene dokumente. S potrdilno prošnjo z dne 5. septembra 2003 je tožeča stranka posebej zahtevala dostop do zapisnika Odbora stalnih predstavnikov (Coreper) 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP, ki se nanaša na Sklep 2003/480, kakor tudi do vseh dokumentov, ki so bili predloženi Svetu pred sprejetjem Sklepa 2003/480 in so bili podlaga za njeno vključitev in ohranitev na spornem seznamu.

4 Svet je vse te prošnje za dostop, tudi delen, zavrnil s [prvo, drugo oziroma tretjo zavrnilno odločbo].

5 V zvezi s prvo in drugo zavrnilno odločbo je Svet navedel, da so bile informacije, na podlagi katerih so bili sprejeti sklepi, ki vsebujejo sporni seznam, navedene v povzetkih zapisnikov Coreperja z dne 23. oktobra 2002 (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) in 4. decembra 2002 (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51) z oznako ‚CONFIDENTIEL EU'.

6 Svet je zavrnil dostop do teh zapisnikov na podlagi člena 4(1)(a), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001. Po eni strani je poudaril, da bi ‚razkritje [teh zapisnikov] in informacij, ki jih imajo organi držav članic, ki se bojujejo proti terorizmu, omogočilo osebam, skupinam in subjektom, na katere se te informacije nanašajo, da škodijo dejavnostim teh organov in resno ogrozijo javni interes, kar zadeva javno varnost'. Po drugi strani bi po mnenju Sveta ‚razkritje zadevnih informacij oslabilo varstvo javnega interesa, kar zadeva mednarodne odnose, ker

so v sprejete ukrepe za boj proti terorizmu vključeni tudi organi tretjih držav'. Svet je zavrnil odobritev delnega dostopa do teh informacij zato, ker so ‚v celoti zajete v prej navedenih izjemah'. Poleg tega je Svet zavrnil navedbo imen držav, ki so dale upoštevne informacije, in poudaril, da ‚po posvetovanju v skladu s členom 9(3) Uredbe št. 1049/2001 organ[i], ki [je] [so] zadevne informacije ustvaril[i], nasprotuje[jo] razkritju zahtevanih informacij'.

7 V zvezi s tretjo zavrnilno odločbo je Svet najprej navedel, da se prošnja tožeče stranke nanaša na isti dokument, za katerega je dobila zavrnitev s prvo zavrnilno odločbo. Svet je potrdil prvo zavrnilno odločbo in dodal, da je zaradi izjeme v zvezi s sodnimi postopki (člen 4(2), druga alinea, Uredbe št. 1049/2001) prav tako treba zavrniti dostop do zapisnika 13 441/02. Svet je nato priznal, da je v zvezi z Sklepom 2003/480 po pomoti kot upoštevnega navedel zapisnik 11 311/03. V zvezi s tem je pojasnil, da ni prejel drugih informacij ali dokumentov, ki bi upravičevali razveljavitev Sklepa 2002/848 v tistem delu, ki se nanaša na tožečo stranko.

8 Tožeča stranka je vložila tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa 2002/974, vpisano v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje pod številko T 47/03."

Postopek pri Sodišču prve stopnje in izpodbijana sodba

11 Pritožnik je pri Sodišču prve stopnje zaporedoma vložil tri tožbe za razglasitev ničnosti, in sicer za prvo zavrnilno odločbo (zadeva T-110/03), drugo zavrnilno odločbo (zadeva T-150/03) in tretjo zavrnilno odločbo (zadeva T-405/03). Te tri zadeve so bile združene.

12 Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo vse tri tožbe zavrnilo.

13 Kot izhaja iz točk 26, 34 in 35 izpodbijane sodbe, je bila tožba v zadevi T-405/03 na eni strani razglašena za nedopustno, in sicer v delu, ki se nanaša na izključno potrjeno zavrnitev dostopa do zapisnika 13441/02, in na drugi strani za neutemeljeno, in sicer v delu, v katerem naj bi se nanašala na zavrnitev dostopa do drugih dokumentov, ker je Sodišče prve stopnje menilo, da je Svet neobstoj takih dokumentov pravno zadostno ugotovil.

14 Tožba v zadevi T-150/03 je bila zavrnjena kot neutemeljena, ker je Sodišče prve stopnje v točki 38 izpodbijane sodbe ugotovilo neobstoj dokumentov, ki jih je zahteval pritožnik.

15 Glede zadeve T-110/03 je Sodišče prve stopnje v točkah 46 in 47 izpodbijane sodbe najprej ugotovilo:

„46 Kar zadeva obseg nadzora Sodišča prve stopnje nad zakonitostjo zavrnilne odločbe, je treba opozoriti, da je Sodišče prve stopnje v sodbah [z dne 19. julija 1999 v zadevi] Hautala proti Svetu, [T-14/98, Recueil, str. II-2489], točka 71, in [z dne 7. februarja 2002 v zadevi] Kuijer proti Svetu, [T-211/00, Recueil, str. II-485], točka 53, priznalo Svetu široko diskrecijsko pravico glede zavrnilne odločbe, ki temelji, kot v tem primeru, na varstvu javnega interesa na področju mednarodnih odnosov. V sodbi v zadevi Kuijer proti Svetu […] je bila instituciji taka diskrecijska pravica priznana, če je utemeljila zavrnitev dostopa z uveljavljanjem varstva javnega interesa na splošno. Na področjih, ki se nanašajo na obvezne izjeme za dostop javnosti do dokumentov iz člena 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, imajo institucije široko diskrecijsko pravico.

47 Zato mora nadzor, ki ga izvaja Sodišče prve stopnje nad zakonitostjo zavrnilnih odločb institucij, s katerimi se zavrne dostop do dokumentov zaradi izjem v zvezi z javnim interesom, določenih v členu 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, obsegati samo preverjanje, ali so bila upoštevana postopkovna pravila in obveznost obrazložitve, ali je bilo dejansko stanje pravilno ugotovljeno in ali ne gre za očitno napako pri presoji in zlorabo pooblastil (glej po analogiji […] sodbo Hautala proti Svetu, točki 71 in 72, potrjena po pritožbi, in […] sodbo Kuijer proti Svetu, točka 53)."

16 Pri odločanju o pritožnikovem tožbenem razlogu, da pomeni zavrnitev dostopa do zahtevanih dokumentov kršitev pravice do pravičnega sojenja, natančneje, jamstev, ki so določena v členu 6(3) Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki je bila 4. novembra 1950 podpisana v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), ter kršitev načela sorazmernosti, je Sodišče prve stopnje v točkah od 50 do 55 izpodbijane sodbe ugotovilo:

„50 Treba je poudariti, prvič, da so na podlagi člena 2(1) Uredbe št. 1049/2001 upravičenci do dostopa do dokumentov institucij ‚[v]si državljani Unije in vse fizične ali pravne osebe s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic'. Iz navedenega sledi, da je namen te uredbe zagotovitev dostopa do javnih dokumentov vsem in ne le prosilcu, ki ga ti dokumenti zadevajo.

51 Drugič, izjeme glede dostopa do dokumentov, ki so določene v členu 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, so obvezujoče. Iz tega sledi, da morajo institucije obvezno zavrniti dostop do dokumentov, na katere se nanašajo te izjeme, če je predložen dokaz za navedene okoliščine (glej po analogiji sodbi Sodišča prve stopnje z dne 5. marca 1997 v zadevi WWF UK proti Komisiji, T-105/95, Recueil, str. II-313, točka 58, in z dne 13. septembra 2000 v zadevi Denkavit Nederland proti Komisiji, T-20/99, Recueil, str. II-3011, točka 39).

52 Posebnega interesa, ki bi ga lahko uveljavljal prosilec za dostop do dokumenta, ki se nanaša nanj osebno, torej pri uporabi obveznih izjem iz člena 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001 ni mogoče upoštevati.

53 Tožeča stranka poudarja, da bi ji bil Svet v bistvu moral odobriti dostop do zahtevanih dokumentov, če so ti dokumenti potrebni za uresničevanje njene pravica do pravičnega sojenja v zadevi T-47/03.

54 Ker se Svet v prvi odločbi o zavrnitvi sklicuje na obvezne izjeme iz člena 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, mu torej ni mogoče očitati, da ni upošteval morebitne posebne potrebe tožeče stranke, da dobi dokumente, za katere je zaprosila.

55 Kljub domnevi, da bi se ti dokumenti lahko izkazali kot potrebni za obrambo tožeče stranke v okviru zadeve T-47/03, kar je vprašanje, ki bi se lahko nanašalo na preizkušanje te zadnje zadeve, ta okoliščina ni odločujoča za presojo veljavnosti prve zavrnilne odločbe."

17 Za zavrnitev drugega tožbenega razloga, ki ga je uveljavljal pritožnik, in sicer da naj bi bila s prvo zavrnilno odločbo kršena obveznost obrazložitve, ki jo imajo institucije na podlagi člena 253 ES, je Sodišče prve stopnje navedlo te razloge:

„60 V zvezi s prošnjo za dostop do dokumentov je treba navesti, da mora zadevna institucija, ko tak dostop zavrne, za vsak tak primer na podlagi informacij,

s katerimi razpolaga, dokazati, da za dokumente, za katere je bil dostop zaprošen, dejansko veljajo izjeme iz Uredbe št. 1049/2001 (glej po analogiji sodbo Sodišča z dne 11. januarja 2000 v zadevi Nizozemska in van der Wal proti Komisiji, C-174/98 P in C-189/98 P, Recueil, str. I-1, točka 24). Včasih ni mogoče navesti razlogov, zakaj je dokument upravičeno zaupen, ne da bi se razkrila njegova vsebina in zato bistveni namen izjeme ne bi bil dosežen (glej po analogiji […] sodbo WWF UK proti Komisiji, točka 65).

61 V okviru te sodne prakse je torej institucija, ki je zavrnila dostop do dokumenta, dolžna podati obrazložitev, na podlagi katere je mogoče razumeti in preveriti, prvič, ali zahtevani dokument dejansko spada v območje izjeme, ki se uveljavlja, in, drugič, ali je varstvo v zvezi s to izjemo zares potrebno.

62 V tem primeru je glede zapisnika 13 441/02 Svet jasno navedel izjeme, s katerimi je utemeljil svojo zavrnitev, in sicer s kumulativnim sklicevanjem na člen 4(1)(a), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001. Navedel je, zakaj so te izjeme pomembne glede na zadevne dokumente, tako da se je skliceval na boj proti terorizmu in vpletenost tretjih držav. Svet je poleg tega navedel kratko obrazložitev v zvezi s potrebo po varstvu, ki jo je uveljavljal. Kar zadeva javno varnost, je zato poudaril, da bi navedba dokumentov lahko omogočila osebam, ki so navedene v teh informacijah, da ogrozijo ukrepe javnih organov. V zvezi z mednarodnimi odnosi je na kratko omenil vključenost tretjih držav v boj proti terorizmu. Kratkost te obrazložitve je dopustna glede na dejstvo, da bi navajanje dodatnih informacij, ki se nanašajo predvsem na vsebino zadevnih dokumentov, ogrozilo doseganje namena izjem, na katere se je skliceval.

63 V zvezi z zavrnitvijo delnega dostopa do teh dokumentov je Svet izrecno navedel, prvič, da je pretehtal to možnost, in drugič, razlog za zavrnitev te možnosti,

to je, da so zadevni dokumenti v celoti zajeti v navedenih izjemah. Svet iz istih razlogov kot prej ni mogel natančno navesti informacij, ki jih ti dokumenti vsebujejo, ne da bi bil ogrožen namen navedenih izjem. Dejstvo, da se taka obrazložitev zdi tipska, samo po sebi ne pomeni pomanjkanja obrazložitve, ker ne preprečuje razumevanja ali preverjanja trditev, ki jih vsebuje.

64 V zvezi z navedbo držav, ki so predložile upoštevne dokumente, je treba opozoriti, da je Svet v prvotnih zavrnilnih odločbah sam opozoril na obstoj dokumentov iz tretjih držav. Najprej je Svet navedel izjemo, ki jo je uporabil v zvezi s tem, to je člen 9(3) Uredbe št. 1049/2001. Potem je podal obe merili za uporabo te izjeme. Prvič, Svet je posredno, vendar nujno zavzel stališče, da so zadevni dokumenti dokumenti občutljive narave. Ta element se zdi razumljiv in ga je mogoče preveriti z vidika konteksta, v katerem se pojavlja, zlasti glede na uvrstitev zadevnih dokumentov pod ‚CONFIDENTIEL EU'. Drugič, Svet je navedel, da se je posvetoval z zadevnimi organi in uradno zabeležil, da nasprotujejo kakršnemu koli razkritju njihovega imena.

65 Kljub sorazmerno kratki obrazložitvi prve zavrnilne odločbe (dve strani) je tožeča stranka lahko v celoti razumela razloge za izrečene zavrnitve in je tudi Sodišče prve stopnje lahko opravilo nadzor. Svet je torej pravilno obrazložil navedene odločbe."

18 S tretjim tožbenim razlogom, ki se nanaša na kršitev pravice do dostopa do dokumentov, je pritožnik zatrjeval kršitev členov 1, drugi odstavek, EU, 6(1) EU in 255 ES ter člena 4(1)(a) in (6) in člena 9(3) Uredbe št. 1049/2001.

19 Pri odločanju o prvem delu tretjega tožbenega razloga, da naj Svet ob sprejetju prve zavrnilne odločbe ne bi konkretno pretehtal vprašanja, ali bi razkritje zahtevanih informacij lahko škodilo javnemu interesu, da naj ne bi pretehtal svojih interesov in interesov pritožnika in da naj bi kršil načelo ozke razlage izjem glede pravice do dostopa do dokumentov, je Sodišče prve stopnje ugotovilo predvsem to, kar izhaja iz točk od 71 do 82 izpodbijane sodbe:

„71 Najprej je treba poudariti, da Svetu v okviru izjem iz člena 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001 ni bilo treba upoštevati posebnega interesa tožeče stranke, da pridobi zahtevane dokumente (glej točki 52 in 54 zgoraj).

[…]

74 Prvič, glede varstva javnega interesa, kar zadeva javno varnost, […]

[…]

77 […] je treba priznati, da se zaradi učinkovitosti boja proti terorizmu zahteva, da informacije javnih organov o osebah ali subjektih, osumljenih terorizma, ostanejo tajne, da te informacije ohranijo svojo upoštevnost in omogočijo učinkovito delo. Razkritje zahtevanega dokumenta javnosti bi torej nujno ogrozilo javni interes, kar zadeva javno varnost. Razlikovanje, ki ga predlaga tožeča stranka,

med strateškimi informacijami in informacijami, ki se nanašajo nanjo osebno, zato ni dopustno. Vsaka osebna informacija naj bi namreč nujno razkrila nekatere strateške vidike boja proti terorizmu, kot so viri informacij, vrsta informacij ali stopnja nadzora oseb, ki so osumljene terorizma.

78 Svet torej ni naredil očitne napake pri presoji, ko je zavrnil dostop do zapisnika 13 441/02 iz razlogov javne varnosti.

79 Drugič, glede varstva javnega interesa, kar zadeva mednarodne odnose, je očitno, v smislu Sklepa 2002/848 in Uredbe št. 2580/2001, da njegov cilj, to je boj proti terorizmu, spada v okvir mednarodnih ukrepov, ki izhajajo iz Resolucije 1373 (2001) Varnostnega sveta Združenih narodov z dne 28. septembra 2001. V okviru tega globalnega ukrepanja so države pozvane k sodelovanju. Elementi tega mednarodnega sodelovanja se torej zelo verjetno, celo obvezno, pojavljajo v zahtevanem dokumentu. Kakor koli že, tožeča stranka ni izpodbijala dejstva, da so tretje države vključene v sprejetje Sklepa 2002/848. Nasprotno, zaprosila je za razkritje imen teh držav. Iz tega sledi, da zahtevani dokument dejansko spada v okvir izjeme v zvezi z mednarodnimi odnosi.

80 To mednarodno sodelovanje na področju terorizma sloni na zaupanju držav v zaupno obravnavanje informacij, ki so jih države poslale Svetu. Ob upoštevanju narave zahtevanega dokumenta je torej Svet upravičeno menil, da bi razkritje tega dokumenta lahko škodilo položaju Evropske unije v mednarodnem sodelovanju na področju boja proti terorizmu.

81 V zvezi s tem je treba trditev tožeče stranke – v skladu s katero samo dejstvo, da so v dejavnosti institucij vključene tretje države, ne more upravičiti uporabe zadevne izjeme – zavrniti iz zgoraj navedenih razlogov. V nasprotju s tem, na čemer sloni ta trditev, gre pri sodelovanju tretjih držav namreč za izjemno občutljivo področje, to je boj proti terorizmu, ki upravičuje, da tako sodelovanje ostane tajno. Poleg tega je iz sklepa, branega v celoti, razvidno, da so zadevne države celo nasprotovale razkritju svojih imen.

82 Iz tega sledi, da Svet ni storil očitne napake pri presoji, ko je ocenil, da bi razkritje zahtevanega dokumenta lahko ogrozilo javni interes na področju mednarodnih odnosov."

20 Pri odločanju o tretjem delu tretjega tožbenega razloga, da naj bi ozka razlaga „pravila o izdajateljstvu" nalagala Svetu, da navede imena držav, ki so predložile dokumente v zvezi s Sklepom 2002/848, in vrsto zadevnih dokumentov zato, da bi se pritožniku omogočila predložitev prošnje za dostop pri izdajateljicah teh dokumentov, je Sodišče prve stopnje v točkah od 91 do 99 izpodbijane sodbe ugotovilo:

„91 Najprej je treba pripomniti, da trditve tožeče stranke v bistvu temeljijo na prejšnji sodni praksi v zvezi z etičnim kodeksom z dne 6. decembra 1993 o dostopu javnosti do dokumentov Sveta in Komisije (UL L 340, str. 41, v nadaljevanju: etični kodeks), sprejetim s Sklepom Sveta 93/731/ES z dne 20. decembra 1993 o dostopu javnosti do dokumentov Sveta (UL L 340, str. 43) in Sklepom Komisije 94/90/ESPJ, ES, Euratom z dne 8. februarja 1994 o dostopu javnosti do dokumentov Komisije (UL L 46, str. 58).

92 Na podlagi tega etičnega kodeksa je bilo treba, če je bila izdajateljica dokumenta institucije tretja oseba, prošnjo za dostop nasloviti neposredno na to osebo. Sodišče je iz tega sklepalo, da mora institucija prosilcu razkriti izdajatelja dokumenta, da lahko prosilec neposredno naslovi prošnjo nanj ([…] sodba [z dne 6. marca 2003 v zadevi] Interporc proti Komisiji, [C-41/00 P, Recueil, str. I-2125,] točka 49).

93 V skladu s členom 4(4) in (5) Uredbe št. 1049/2001 pa se mora zadevna institucija sama posvetovati s tretjim izdajateljem, razen če ni samo po sebi umevno, da je odgovor na prošnjo za dostop pritrdilen ali nikalen. Države članice lahko zahtevajo, da se upošteva njihovo soglasje.

94 Pravilo o izdajateljstvu, kakršno je bilo navedeno v etičnem kodeksu, se je torej z Uredbo št. 1049/2001 temeljito spremenilo. Iz tega sledi, da je ime izdajatelja dosti manj pomembno kot po prejšnjem sistemu.

95 Poleg tega je za dokumente občutljive narave v členu 9(3) Uredbe št. 1049/2001 določeno, da se ti dokumenti ‚vpišejo v register ali objavijo samo s privolitvijo tistega, ki jih je ustvaril'. Treba je torej ugotoviti, da za dokumente občutljive narave velja sistem izjem, katerega cilj je očitno zagotovitev tajnosti njihove vsebine, kakor tudi njihovega obstoja.

96 Svetu zato ni bilo treba razkriti zadevnih dokumentov, katerih izdajateljice so države in se nanašajo na sprejeti Sklep 2002/848, niti imen izdajateljic, ker so, prvič, ti dokumenti dokumenti občutljive narave in, drugič, ker so države izdajateljice zavrnile njihovo razkritje.

97 Treba je tudi ugotoviti, da tožeča stranka ne izpodbija zakonske podlage, na katero se sklicuje Svet, to je člen 9(3) Uredbe št. 1049/2001, kar pomeni, da se zadevni dokumenti obravnavajo kot dokumenti občutljive narave, niti dejstva, da je Svet pridobil negativno mnenje držav izdajateljic zadevnih dokumentov.

98 Natančneje povedano, ni dvoma, da so zadevni dokumenti dokumenti občutljive narave. […] Ob upoštevanju domneve zakonitosti za vse izjave institucij je treba poleg tega opozoriti, da tožeča stranka ni navedla nobenega dokazila, da je izjava Sveta – v skladu s katero naj bi tožeča stranka dobila negativno mnenje zadevnih držav – napačna.

99 Svet je torej upravičeno zavrnil razkritje zadevnih dokumentov, vključno z imeni njihovih izdajateljic."

Pritožba

21 Pritožnik je v pritožbi, v kateri uveljavlja pet pritožbenih razlogov, Sodišču predlagal, naj izpodbijano sodbo razveljavi in nato o sporu samo odloči, in sicer tako, da ugodi predlogom, ki jih je podal na prvi stopnji, da se zavrnilne odločbe razglasijo za nične. Pritožnik predlaga tudi, da se Svetu naloži plačilo stroškov.

22 Svet predlaga zavrnitev pritožbe in naložitev plačila stroškov pritožniku.

Pritožba glede zadev T-150/03 in T-405/03

23 V uvodu je treba navesti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso iz člena 225 ES, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča in člena 112(1)(c) Poslovnika Sodišča izhaja, da je treba v pritožbi jasno navesti izpodbijane elemente sodbe, katere razveljavitev je predlagana, ter pravne trditve, ki na poseben način utemeljujejo ta predlog (glej sodbo z dne 12. septembra 2006 v zadevi Reynolds Tobacco in drugi proti Komisiji, C-131/03 P, ZOdl., str. I-7795, točka 49 in navedena sodna praksa).

24 Čeprav v tem primeru pritožnik v pritožbi predlaga razveljavitev izpodbijane sodbe v zadevah T-110/03, T-150/03 in T-405/03, je treba ugotoviti, da se navedenih pet pritožbenih razlogov nanaša izključno na razloge, na katere se je Sodišče prve stopnje oprlo pri zavrnitvi tožbe v zadevi T-110/03. Vendar ti pritožbeni razlogi ne vsebujejo nobenega očitka glede razlogov Sodišča prve stopnje za zavrnitev tožb v zadevah T-150/03 in T-405/03.

25 V teh okoliščinah je treba pritožbo zavreči kot nedopustno v delu, v katerem je predlagana razveljavitev izpodbijane sodbe glede zavrnitve tožb v zadevah T-150/03 in T-405/03.

Pritožba glede zadeve T-110/03

Prvi pritožbeni razlog: kršitev členov 220 ES, 225 ES in 230 ES ter pravice do obrambe, pravice do pravičnega sojenja in pravice do učinkovitega sodnega varstva

– Trditve pritožnika

26 S prvim delom prvega pritožbenega razloga pritožnik zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje s tem, da je v točkah 46 in 47 izpodbijane sodbe ugotovilo, da ima Svet neomejeno diskrecijsko pri zavrnitvi dostopa do dokumentov iz naslova izjem v zvezi z varstvom javnega interesa, ki jih določa člen 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, in da mora sodni nadzor nad tako diskrecijsko pravico obsegati samo preverjanje, ali so bila upoštevana postopkovna pravila in obveznost obrazložitve, ali je bilo dejansko stanje pravilno ugotovljeno in ali ne gre za očitno napako pri presoji in zlorabo pooblastil, neupravičeno omejilo obseg popolnega nadzora nad zakonitostjo, ki je njegova naloga na podlagi člena 230 ES. Člen 67(3) Poslovnika Sodišča prve stopnje naj bi temu tudi omogočal, da nadzor usmeri na vsebino dokumenta, do katerega je bil dostop zavrnjen, kar naj bi potrjevalo tudi to, da je Sodišče prve stopnje dolžno izvajati popolni nadzor nad zakonitostjo odločb institucij na področju dostopa javnosti do njihovih dokumentov.

27 Pritožnik podredno navaja, da naj bi bil tak popolni nadzor nad zakonitostjo upravičen glede na posebnost obravnavane zadeve, ki naj bi se namreč razlikovala od zadeve, v kateri je bila sprejeta zgoraj navedena sodba Hautala proti Svetu, na katero se Sodišče prve stopnje v točkah 46 in 47 izpodbijane sodbe sklicuje iz treh naslovov. Prvič, zahtevani dokumenti in prva zavrnilna odločba naj bi v celoti spadali na področje Pogodbe ES, in ne na področje skupne zunanje in varnostne politike, opredeljene

v naslovu V Pogodbe EU. Drugič, ti dokumenti naj ne bi bili namenjeni za notranjo uporabo, temveč za zakonodajni postopek, in bi zato moralo biti mogoče do njih širše dostopati. Tretjič, pritožnik naj bi imel legitimni interes za dostop do teh dokumentov, ki se nanašajo nanj osebno in je bil zaradi njih vključen na sporni seznam.

28 Glede zadnjenavedenega naj bi Sodišče prve stopnje s tem, da je v točki 52 izpodbijane sodbe ugotovilo, da posebnega interesa, ki ga lahko uveljavlja prosilec za dostop do dokumenta, ki se nanaša nanj osebno, pri uporabi obveznih izjem iz člena 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001 ni mogoče upoštevati, pravo dvakrat nepravilno uporabilo.

29 Na eni strani naj ne bi izvršilo nadzora z vidika splošnega načela iz člena 6(3)(a) EKČP, v skladu s katerim ima „[k]dor je obdolžen kaznivega dejanja, […] pravic[o], da ga takoj in nadrobno seznanijo […] z bistvom in vzroki obtožbe, ki ga bremeni“, čeprav naj bi za pritožnika veljale predpostavke take določbe, ker je bil vključen na sporni seznam. Na drugi strani naj bi Sodišče prve stopnje s tem, da ni upoštevalo posebnega interesa pritožnika, kršilo pravilo, da je treba odločbo v zvezi s prošnjo za dostop do dokumentov institucij sprejeti na podlagi preizkusa okoliščin, značilnih za vsak posamezen primer.

30 Z drugim delom prvega pritožbenega razloga pritožnik navaja, da naj bi Sodišče prve stopnje s tem, da ni preverilo zakonitosti prve zavrnilne odločbe glede na načelo iz člena 6(3)(a) EKČP, in s tem, da na njegove trditve o tem vprašanju ni odgovorilo, kršilo pravico do obrambe in splošno načelo, ki zagotavlja pravico do pravičnega sojenja.

31 S tretjim delom prvega pritožbenega razloga pritožnik zatrjuje, da naj bi Sodišče prve stopnje s tem, da je omejilo obseg nadzora nad zakonitostjo, in s tem, da ni pritrdilo trditvi o kršitvi načela iz navedenega člena 6(3)(a), kršilo tudi pravico do učinkovitega pravnega sredstva, ki jo pritožnik uveljavlja na podlagi člena 13 EKČP.

– Presoja Sodišča

32 Glede prvega dela prvega pritožbenega razloga iz sodne prakse Sodišča izhaja, da se obseg nadzora nad zakonitostjo, ki ga ima sodišče Skupnosti na podlagi člena 230 ES, lahko spreminja glede na obravnavano področje.

33 Glede sodnega nadzora nad spoštovanjem načela sorazmernosti je tako Sodišče odločilo, da je treba zakonodajalcu Skupnosti priznati široko diskrecijsko pravico na področjih, kjer mora sprejeti odločitve, ki so politične, gospodarske in socialne in pri katerih mora opraviti zahtevno presojo. Sodišče iz tega sklepa, da lahko na zakonitost ukrepa vpliva le očitna neprimernost ukrepa, ki je bil sprejet na teh področjih, glede na cilj, ki ga uresničuje pristojna institucija (glej zlasti sodbo z dne 10. januarja 2006 v zadevi IATA in ELFAA, C-344/04, ZOdl., str. I-403, točka 80 in navedena sodna praksa).

34 V nasprotju s tem, kar zatrjuje pritožnik, je Sodišče prve stopnje v skladu z navedeno sodno prakso glede obsega sodnega nadzora nad zakonitostjo odločbe Sveta, s katero je bil zavrnjen dostop javnosti do dokumenta iz naslova ene od izjem v zvezi z javnim interesom iz člena 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, v točki 46 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da je treba navedeni instituciji priznati široko diskrecijsko pravico pri določanju, ali bi razkritje dokumentov s področja, ki ga zajemajo navedene izjeme, lahko škodilo javnemu interesu. Prav tako je Sodišče prve stopnje v točki 47 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da mora zato nadzor nad zakonitostjo, ki ga izvede sodišče Skupnosti glede take odločbe, obsegati samo preverjanje, ali so bila upoštevana postopkovna pravila in obveznost obrazložitve, ali je bilo dejansko stanje pravilno ugotovljeno in ali ne gre za očitno napako pri presoji in zlorabo pooblastil.

35 Prvič, priznati je treba, da se mora glede na člen 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001 institucija sklicevati na posebej občutljiv in bistven značaj interesov, ki jih varuje ta člen, in na obvezno zavrnitev dostopa, kadar bi razkritje dokumenta javnosti škodilo tem interesom, zaradi česar je vsebina odločbe, ki jo mora sprejeti institucija, zahtevna in kočljiva ter se glede nje zahteva prav posebna previdnost. Pri taki odločbi je zato potrebna diskrecijska pravica.

36 Drugič, treba je poudariti, da so merila, ki so navedena v členu 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, zelo splošna, in da je treba, kot izhaja iz te določbe, zavrniti dostop, kadar bi razkritje zadevnega dokumenta „oslabilo“ varstvo „javnega interesa“, kar zadeva „javno varnost“ ali „mednarodne odnose“.

37 Glede tega iz preučitve priprav na sprejetje te uredbe izhaja, da niso bili sprejeti različni predlogi za to, da bi se bolj opredelilo področje uporabe izjem v zvezi z javnim interesom, ki so navedene v členu 4(1)(a) te uredbe, kar bi brez dvoma omogočilo ustrezno povečanje možnosti sodnega nadzora nad presojo institucije.

38 Med drugim velja to za opredelitev, navedeno v Predlogu uredbe Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. junija 2000 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL C 177 E, str. 70), in sicer da bi se izjeme uporabljale le v primerih „pomembne oslabitve“ varstva navedenih interesov. Taka je tudi trideseta sprememba k navedenemu predlogu, ki jo vsebuje zakonodajni predlog v poročilu Odbora Evropskega parlamenta za državljanske svoboščine, pravosodje in

notranje zadeve (A5-0318/2000), s katero je bilo predlagano, da se člen 4 spremeni tako, da se dostop zavrne, kadar bi razkritje dokumenta lahko „občutno“ ogrozilo javno varnost ali „bistveni interes“ v mednarodnih odnosih Unije.

39 Tretjič, člen 67(3) Poslovnika Sodišča prve stopnje, kot je pravilno navedel Svet, ne vzbuja dvoma o utemeljenosti načel, navedenih v točkah 46 in 47 izpodbijane sodbe. Ta določba, ki je uvrščena pod naslov II, poglavje 3, oddelek 2, tega poslovnika, namenjen pripravljalnim ukrepom, v tretjem pododstavku namreč samo določa, da „[č]e je v okviru tožbe, s katero se izpodbija zakonitost zavrnitve dostopa do listine s strani institucije Skupnosti, Sodišču prve stopnje predložena listina, do katere je bil dostop zavrnjen, se ta listina ne posreduje drugim strankam“. Namen take določbe je torej predvsem ohranitev učinkov odločbe, ki jo je sprejela institucija, da se listina ne navede, dokler Sodišče prve stopnje ne odloči po vsebini, ker je natanko tako neposredovanje predmet spora, o katerem odloča. Nasprotno pa navedena postopkovna določba, čeprav določa, da se Sodišče prve stopnje, če je potrebno, lahko seznani z dokumentom, do katerega je bil zavrnjen dostop javnosti, ne more imeti nobenega pomena pri določanju obsega sodnega nadzora, ki ga ima sodišče Skupnosti na podlagi Pogodbe ES.

40 Četrtič, glede podredne trditve pritožnika o domnevnih posebnostih obravnavanega primera, kot so navedene v točki 27 te sodbe, je treba ugotoviti, da te nikakor ne vplivajo na obseg sodnega nadzora, ki ga ima v tem primeru Sodišče prve stopnje.

41 Prvič, v zvezi s trditvijo pritožnika, da naj bi zahtevani dokumenti v tem primeru prispevali k sprejetju zakonskega akta, je dovolj poudariti, da tudi če bi bilo to res, taka trditev ne more vplivati na vprašanje, ali razkritje navedenih dokumentov lahko škodi interesom, ki jih varuje člen 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, in zato niti na vprašanje, ali je treba zahtevani dostop do takih dokumentov zavrniti. Med drugim je treba glede

tega poudariti, da je v členu 12(2) te uredbe – čeprav določa, da bi morali biti dokumenti, pripravljeni ali prejeti med postopki za sprejetje aktov, ki so pravno zavezujoči v državah članicah ali zanje, neposredno dostopni – vendarle tudi določeno, da to velja ob upoštevanju členov 4 in 9 te uredbe.

42 Drugič, v zvezi s trditvijo, ki jo pritožnik izvaja iz okoliščine, da naj bi zahtevani dokumenti in prva zavrnilna odločba v celoti spadali na področje Pogodbe ES, in ne na področje skupne zunanje in varnostne politike, je dovolj poudariti, da taka okoliščina v tem primeru ni preverjena. Kot je poudaril Svet, je namreč Sklep 2002/848, na podlagi katere je bil pritožnik vključen na sporni seznam, v celoti vezana na Skupno stališče Sveta 2002/847/SZVP z dne 28. oktobra 2002 o posodobitvi Skupnega stališča 2001/931/SZVP o uporabi posebnih ukrepov za boj proti terorizmu in razveljavitvi Skupnega stališča 2002/462/SZVP (UL L 295, str. 1).

43 Tretjič, glede posebnega interesa, ki naj bi ga imel pritožnik, da se seznani z dokumenti, za posredovanje katerih je bilo zaprošeno, je treba poudariti, da je, kot je v točki 50 izpodbijane sodbe pravilno poudarilo Sodišče prve stopnje, predmet Uredbe št. 1049/2001 podelitev pravice do dostopa javnosti do dokumentov institucij na splošno, in ne določitev pravil za varstvo posebnega interesa, ki bi ga neka oseba lahko imela za dostop do enega od dokumentov.

44 To izhaja zlasti iz členov 2(1), 6(1) in 12(1) te uredbe ter tudi iz naslova in uvodnih izjav 4 in 11 te uredbe. Prva od teh določb namreč brez razlik zagotavlja pravico do dostopa vsem državljanom Unije in vsem fizičnim ali pravnim osebam s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic, druga pa glede tega natančneje opredeljuje, da prosilec ni dolžan navesti razlogov za prošnjo. Člen 12(1) določa, da

institucije, če je mogoče, zagotovijo, da so dokumenti „neposredno“ dostopni javnosti v elektronski obliki ali prek registra. V naslovu Uredbe št. 1049/2001 ter njenih uvodnih izjavah 4 in 11 je tudi poudarjeno, da je predmet te uredbe, da postanejo dokumenti institucij dostopni „javnosti“.

45 Analiza priprav na sprejetje Uredbe št. 1049/2001 tudi pokaže, da je bila obravnavana možnost, da se predmet te uredbe razširi tako, da se opredeli upoštevanje nekaterih posebnih interesov, ki bi jih lahko uveljavljala oseba za dostop do nekega posebnega dokumenta. Tako naj bi bila zlasti v enaintrideseti spremembi, ki jo vsebuje zakonodajni predlog v poročilu Odbora Evropskega parlamenta za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve, predlagana uvedba novega člena 4(1)a v predlog Komisije, omenjen v točki 38 te sodbe, da „[k]adar institucija preučuje javni interes za razkritje dokumenta, upošteva tudi interes, ki ga navaja prosilec, stranka ali drugi upravičenec, ki ima pravico, interes ali obveznost“. Tudi sedma sprememba, ki jo je predlagal Odbor Evropskega parlamenta za peticije in je navedena v istem poročilu, se je nanašala na vnos odstavka v člen 1 navedenega predloga Komisije, da bi se določilo, da ima „[v]sak prosilec, stranka ali druga fizična ali pravna oseba, katere pravice, interesi ali obveznosti so v neki zadevi sporni (stranka v tej zadevi) imajo tudi pravico do dostopa do dokumenta, ki sicer ni dostopen javnosti, lahko pa vpliva na preučitev zadeve, kot je določeno v tej uredbi in v pravilih, ki so jih sprejele institucije“. Vendar je treba glede tega ugotoviti, da nobeden od tako oblikovanih predlogov ni bil prenesen v določbe Uredbe št. 1049/2001.

46 Sicer pa iz besedila člena 4(1)(a) te uredbe glede izjem od pravice do dostopa, ki jih ureja ta določba, izhaja, da je zavrnitev institucije obvezna, kadar bi razkritje dokumenta javnosti škodilo interesom, ki jih varuje ta določba, ne da bi bilo treba v takem primeru in za razliko od tega, kar zlasti določa odstavek 2 istega člena, tehtati zahteve, povezane z varovanjem teh interesov, z zahtevami, ki naj bi izhajale iz drugih interesov.

47 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je Sodišče prve stopnje v točki 52 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da posebnega interesa pritožnika za prejetje dokumentov ne more upoštevati institucija, ki se je dolžna izreči o vprašanju, ali bi razkritje teh dokumentov javnosti škodilo interesom, ki jih varuje člen 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, in ki mora v takem primeru zahtevani dostop zavrniti.

48 Tudi če bi pritožnik, kot navaja, imel pravico do tega, da se podrobno seznani z bistvom in vzroki obtožbe, ki ga bremeni, ker je bil vključen na sporni seznam, in bi ta pravica vsebovala dostop do dokumentov Sveta, je dovolj poudariti, da take pravice, kot je Sodišče prve stopnje v točkah od 52 do 55 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, ni mogoče izvajati posebej, in sicer z uporabo mehanizmov za dostop javnosti do dokumentov, ki so uvedeni z Uredbo št. 1049/2001.

49 Glede na vse, kar je zgoraj navedeno, je treba prvi del prvega pritožbenega razloga razglasiti za neutemeljen.

50 Enako velja za drugi del prvega pritožbenega razloga glede domnevne kršitve pravice do obrambe, ker naj Sodišče prve stopnje ne bi odgovorilo na trditev pritožnika glede kršitve pravice do tega, da se takoj in podrobno seznani z bistvom in vzroki obtožbe, ki ga bremeni. Glede tega je namreč dovolj poudariti, kot izhaja že iz tega, kar je navedeno v točki 48 te sodbe, da je navedeno trditev že preučilo in zavrnilo Sodišče prve stopnje v točkah od 52 do 55 izpodbijane sodbe.

51 S tretjim delom prvega pritožbenega razloga pritožnik uveljavlja domnevno kršitev svoje pravice do učinkovitega pravnega sredstva zoper zatrjevano kršitev njegove pravice do tega, da se takoj in podrobno seznani z bistvom in vzroki obtožbe, ki ga bremeni, ker je bil vključen na sporni seznam.

52 Vendar je treba glede tega poudariti, kot izhaja iz točke 48 te sodbe, da take pravice do seznanitve – pod predpostavko, da obstaja – ni mogoče izvajati posebej, in sicer z uporabo mehanizmov za dostop do dokumentov, ki jih določa Uredba št. 1049/2001. Torej morebitna kršitev take pravice ne more biti posledica odločbe o zavrnitvi dostopa, sprejete na podlagi te uredbe, in zato tudi ne more biti vzrok za sodno cenzuro v obliki ugoditve ničnostni tožbi, vloženi zoper tako odločbo. Zato je treba tudi tretji del prvega pritožbenega razloga razglasiti za neutemeljen.

53 Iz zgoraj navedenega izhaja, da prvi pritožbeni razlog ni utemeljen v nobenem od treh delov in ga je treba zato v celoti zavrniti.

Drugi pritožbeni razlog: kršitev pravice do dostopa do dokumentov zaradi nepravilne razlage člena 4(1)(a), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001 in nepravilna uporaba odstavka 6 istega člena

– Trditve pritožnika

54 S prvim delom drugega pritožbenega razloga pritožnik zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje nepravilno uporabilo izjemo, ki temelji na varstvu javnega interesa, kar zadeva javno varnost, določenem v členu 4(1)(a), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001, in je zato kršilo njegovo pravico do dostopa do dokumentov.

55 Z analizo, ki jo je opravilo Sodišče prve stopnje v točkah od 77 do 81 izpodbijane sodbe, v skladu s katero morajo vse informacije javnih organov o osebah, ki so osumljene terorizma, po definiciji ostati tajne, naj bi bila kršena zahteva po ozki razlagi izjem od pravila in načelu preglednosti povsem odvzet njegov učinek.

56 Z drugim delom drugega pritožbenega razloga pritožnik navaja, da je Sodišče prve stopnje tudi nepravilno uporabilo izjemo, ki temelji na varstvu javnega interesa, kar zadeva mednarodne odnose, določenem v členu 4(1)(a), tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001.

57 Prvič, z razlago, ki jo je glede tega v točki 79 izpodbijane sodbe sprejelo Sodišče prve stopnje, naj bi bila kršena zahteva po ozki razlagi vsake izjeme.

58 Drugič, Sodišče prve stopnje naj bi – ker je izhajalo iz nepravilne predpostavke, da obravnavani dokumenti izvirajo iz tretjih držav, čeprav izvirajo iz držav članic – v točkah 80 in 81 izpodbijane sodbe nepravilno razlagalo pojem „mednarodni odnosi“ in ga uporabilo za informacije, ki so jih Svetu posredovale države članice, čeprav se ta pojem nanaša le na odnose med Unijo in tretjimi državami.

59 Tretjič, ugotovitev Sodišča prve stopnje, da naj bi nerazkritje zahtevanih dokumentov upravičevalo dejstvo, da mora ostati sodelovanje med Unijo in tretjimi državami tajno, naj bi bila nepravilna, ker je bilo tako sodelovanje z Republiko Filipini splošno znano.

60 S tretjim delom drugega pritožbenega razloga pritožnik zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje nepravilno uporabilo pravo, ko je ugotovilo, da je Svet utemeljeno zavrnil navedbo imen tretjih držav, ki so tej instituciji predložile dokumente, čeprav sta se njegova prošnja in prva zavrnilna odločba očitno nanašali na imena držav članic. Sodišče prve stopnje naj bi tako kršilo člen 4(6) Uredbe št. 1049/2001, ker ni preučilo in sankcioniralo zavrnitve delnega dostopa.

– Presoja Sodišča

61 Iz člena 1 Uredbe št. 1049/2001, branega zlasti glede na uvodno izjavo 4 te uredbe, izhaja, da je njen namen čim bolj uresničiti pravico dostopa javnosti do dokumentov institucij.

62 Vendar iz te uredbe, zlasti iz njene uvodne izjave 11 in iz člena 4, ki glede tega določa sistem izjem, prav tako izhaja, da tudi za pravico do dostopa do dokumentov veljajo nekatere omejitve, ki temeljijo na razlogih javnega ali zasebnega interesa.

63 Ker odstopajo od načela čim širšega dostopa javnosti do dokumentov, je treba take izjeme, kot je pravilno opozoril pritožnik, ozko razlagati in uporabljati (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Nizozemska in van der Wal proti Komisiji, točka 27).

64 Vendar je treba glede tega opozoriti, kot že izhaja iz točke 34 te sodbe, da tako načelo ozke razlage izjem, kar zadeva javni interes iz člena 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, ni v nasprotju s tem, da ima Svet široko diskrecijsko pravico pri določanju, ali bi razkritje

dokumenta javnosti škodilo interesom, ki jih varuje ta določba. Iz razlogov, ki jih je Sodišče navedlo pri preučitvi prvega pritožbenega razloga, obsega nadzor Sodišča prve stopnje nad zakonitostjo zavrnilne odločbe glede dostopa do dokumenta, ki jo je sprejel Svet iz naslova teh izjem, samo preverjanje, ali so bila upoštevana postopkovna pravila in obveznost obrazložitve, ali je bilo dejansko stanje pravilno ugotovljeno in ali ne gre za očitno napako pri presoji in zlorabo pooblastil.

65 Glede na te uvodne ugotovitve je treba v zvezi s prvim delom drugega pritožbenega razloga ugotoviti, da Sodišče prve stopnje v točkah 77 in 78 izpodbijane sodbe – v nasprotju s tem, kar zatrjuje pritožnik, in kot je pravilno navedel Svet – prava ni nepravilno uporabilo.

66 Glede na to, da je Sodišče prve stopnje v točki 77 navedene sodbe menilo, da je mogoče brez težav priznati, da se dokumenti javnih organov, ki se nanašajo na osebe ali subjekte, osumljene terorizma, in sodijo v skupino občutljivih dokumentov v smislu člena 9 Uredbe št. 1049/2001, ne smejo razkriti javnosti, ker bi se sicer škodilo učinkovitosti operativnega boja proti terorizmu in oslabilo varstvo javne varnosti, je v točki 78 iste sodbe lahko pravilno ugotovilo, da Svet s tem, da je zavrnil dostop do zahtevanih dokumentov, ker bi njihovo razkritje škodilo javnemu interesu, kar zadeva javno varnost, ni storil očitne napake pri presoji.

67 V zvezi z drugim delom drugega pritožbenega razloga glede nepravilne uporabe izjeme, kar zadeva mednarodne odnose iz člena 4(1)(a), tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001, pa je treba takoj priznati, in sicer ne da bi bilo treba preučiti druge trditve, ki jih v okviru tega pritožbenega razloga navaja pritožnik, da je Sodišče prve

stopnje s tem, da je svoje razlogovanje oprlo na okoliščino, da so dokumente Svetu predložile tretje države, čeprav iz spisa izhaja, kot potrjuje tudi Svet, da so jih predložile države članice, v sodbi izkrivilo dejstva.

68 Poleg tega je jasno, da je zaradi navedenega izkrivljanja dejstev v obravnavanem primeru nepravilen velik del razlogovanja v točkah od 79 do 81 izpodbijane sodbe, iz katerega izhaja, da je Sodišče prve stopnje v točki 82 navedene sodbe ugotovilo, da Svet s tem, da je menil, da bi razkritje dokumenta, za posredovanje katerega je bilo zaprošeno, lahko škodilo javnemu interesu na področju mednarodnih odnosov, ni storil očitne napake pri presoji.

69 Na podlagi ustaljene sodne prakse se lahko tako izkrivljanje dejstev uveljavlja v pritožbi in pripelje do razveljavitve sodbe, ki vsebuje tako napako.

70 Vendar je treba v tem primeru poudariti, da je Sodišče prve stopnje, kot izhaja iz točk 65 in 66 te sodbe, pravilno ugotovilo, da je prva zavrnilna odločba veljavno temeljila na izjemi v zvezi z javnim interesom, kar zadeva javno varnost iz člena 4(1)(a), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001.

71 Zato je treba ugotoviti, da tudi če Sodišče prve stopnje ne bi izkrivilo dejstev tako, kot je navedeno v točki 67 te sodbe, in bi v takem primeru ugotovilo, da se je Svet nepravilno oprl na izjemo v zvezi z javnim interesom, kar zadeva mednarodne odnose, taka ugotovitev ne bi mogla pripeljati do tega, da bi Sodišče prve stopnje prvo zavrnilno odločbo razveljavilo, ker namreč ta ostaja utemeljena glede na izjemo v zvezi z javnim interesom, kar zadeva javno varnost.

72 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da izkrivljanje dejstev v izpodbijani sodbi ni vplivalo na izrek navedene sodbe, tako da je zato ni treba razveljaviti (glej v tem smislu sodbo z dne 1. junija 2006 v združenih zadevah P & O European Ferries (Vizcaya) in Diputación Foral de Vizcaya proti Komisiji, C-442/03 P in C-471/03 P, ZOdl., str. I-4845, točki 133 in 134).

73 S tretjim delom drugega pritožbenega razloga pritožnik uveljavlja tudi to, da je Sodišče prve stopnje s tem, da je zamenjalo tretje države in države članice, izkrivilo dejstva. Zatrjuje, da naj Sodišče prve stopnje zaradi te zamenjave ne bi sankcioniralo zavrnitve delnega dostopa iz prve zavrnilne odločbe v zvezi z imeni držav, ki so Svetu poslale dokumente.

74 Vendar je glede tega dovolj poudariti, da v nasprotju s tem, kar zatrjuje pritožnik, omenjena zamenjava ni vplivala na razlogovanje, na podlagi katerega je Sodišče prve stopnje v točki 99 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je Svet pravilno zavrnil navedbo imen držav izdajateljic zadevnih dokumentov.

75 Kot izhaja iz točk od 95 do 97 navedene sodbe, je Sodišče prve stopnje namreč svoje razlogovanje glede tega oprlo na okoliščino, da bi se, kot izhaja iz člena 9(3) Uredbe št. 1049/2001, to je iz določbe, ki jo je navedel Svet v prvi zavrnilni odločbi, občutljivi dokumenti lahko razkrili samo s privolitvijo tistega, ki jih je ustvaril, te privolitve pa v tem primeru ni bilo. Vendar se, kot je v točkah od 58 in 59 sklepnih predlogov poudaril generalni pravobranilec, navedeni člen 9(3) uporablja enako ne glede na to, ali je dokument ustvarila država članica ali tretja država.

76 Iz vsega navedenega izhaja, da drugi pritožbeni razlog ni utemeljen v nobenem delu in ga je treba zato v celoti zavrniti.

Tretji pritožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve

– Trditve pritožnika

77 Pritožnik najprej navaja, da naj bi se Sodišče prve stopnje pri tej ali oni izjemi, na katero se je skliceval Svet pri upravičevanju zavrnitve obravnavanega dostopa do dokumentov, nepravilno zadovoljilo, kot naj bi izhajalo iz točk 62 in 65 izpodbijane sodbe, s prekratko in tipsko obrazložitvijo, ki jo je glede tega vsebovala prva zavrnilna odločba, in jo dopolnilo s svojo obrazložitvijo, navedeno v točkah 77, 80 in 81 navedene sodbe.

78 Sodišče prve stopnje naj bi se nato – kot naj bi izhajalo iz točke 63 izpodbijane sodbe – glede zavrnitve delnega dostopa v nasprotju s členom 253 ES zadovoljilo tudi s tipsko obrazložitvijo.

79 Nazadnje, v zvezi z zavrnitvijo razkritja imen držav, ki so sporočile zadevne informacije, naj bi to, da je Sodišče prve stopnje zamenjalo države članice in tretje države, povzročilo, da Sodišče prve stopnje sploh ni opravilo nadzora nad obrazložitvijo, da bi razkritje imen zadevnih držav pomenilo grožnjo za javni interes, kar zadeva javno varnost ali mednarodne odnose, to pa pomeni kršitev člena 253 ES in člena 230 ES.

– Presoja Sodišča

80 Kot izhaja iz ustaljene sodne prakse, mora biti obrazložitev, ki se zahteva v členu 253 ES, prilagojena vrsti obravnavanega akta in jasno in nedvoumno izražati razlogovanje

institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko stranke seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da pristojno sodišče izvrši nadzor. Zahtevo po obrazložitvi je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino zadevnega akta, lastnosti podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga imajo lahko naslovniki ali druge osebe, ki jih ukrep neposredno in posamično zadeva. Ni treba, da se v obrazložitvi podrobno navedejo vse upoštevne dejanske in pravne okoliščine, ker se vprašanje, ali obrazložitev izpolnjuje zahteve iz člena 253 ES, nanaša ne le na besedilo tega člena, ampak tudi na njegov okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Interporc proti Komisiji, točka 55 in navedena sodna praksa).

81 V obravnavanem primeru je Sodišče prve stopnje pravilno uporabilo ta načela in ni nepravilno uporabilo prava, ker je ugotovilo, da je obrazložitev prve zavrnilne odločbe – čeprav kratka – kar zadeva tako zavrnitev celotnega dostopa kot tudi zavrnitev delnega dostopa do dokumentov, za posredovanje katerih je bilo zaprošeno, glede na okvir zadeve še vedno primerna in zadošča, da lahko pritožnik preuči razloge za zavrnitev dostopa in da Sodišče prve stopnje opravi nadzor nad zakonitostjo, za katerega je zadolženo.

82 Kot je Sodišče prve stopnje v točkah 62 in 63 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo in kot pri Sodišču zatrjuje Svet, to kratkost namreč upravičuje zlasti potreba po tem, da se z razkritjem informacij, ki jih te izjeme varujejo, ne bi poseglo v občutljive interese, ki jih varujejo izjeme od pravice do dostopa, določene v členu 4(1)(a), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001.

83 Potreba po tem, da institucije ne omenjajo dejavnikov, ki bi lahko tako posredno škodili interesom, ki jih posebej varujejo navedene izjeme, je med drugim poudarjena v členih 9(4) in 11(2) Uredbe št. 1049/2001. Prvi od navedenih členov namreč določa, da institucija, ki zavrne dostop do občutljivega dokumenta, navede razloge za svojo

odločitev tako, da ne škodi interesom, ki jih ščiti člen 4 Uredbe št. 1049/2001. Drugi od navedenih členov pa zlasti določa, da se, kadar je v registru institucije dokument naveden v napotilu, to pripravi tako, da ni oslabljeno varstvo interesov iz člena 4.

84 Okoliščina, da je Sodišče prve stopnje pri vsebinski preučitvi spora omenilo dejavnike, ki izrecno ne izhajajo iz obrazložitve prve zavrnilne odločbe, med katerimi so dejavniki, navedeni v točkah 77, 80 in 81 izpodbijane sodbe, na katere se sklicuje pritožnik, ni taka, da bi vplivala na prej navedeno analizo.

85 V zvezi z obrazložitvijo, ki jo je navedel Svet v prvi zavrnilni odločbi glede zavrnitve navedbe držav, ki so poslale dokumente, je treba poudariti, da to, da je Sodišče prve stopnje zamenjalo tretje države in države članice, ni vplivalo na razloge, ki jih je to sodišče navedlo v točkah 64 in 65 izpodbijane sodbe glede tega, ali ta obrazložitev izpolnjuje zahteve iz člena 253 ES, in glede ugotovitve, da ni podana kršitev tega člena.

86 Sodišče prve stopnje je namreč v zvezi s tem v omenjeni točki 64 navedlo okoliščino, da obrazložitev prve zavrnilne odločbe na eni strani kaže na to, da so zadevni dokumenti občutljivi dokumenti v smislu člena 9 Uredbe št. 1049/2001, na drugi strani pa na to, da so tisti, ki so navedene dokumente ustvarili, nasprotovali razkritju zahtevanih informacij, in sicer v skladu z določbami odstavka 3 navedenega člena. Glede tega pa ni sporno, da ni pomembno, kdo je zadevne dokumente ustvaril, niti to, ali gre za organe držav članic ali tretjih držav.

87 Iz navedenega izhaja, da je tretji pritožbeni razlog neutemeljen in ga je zato treba zavrniti.

Četrti pritožbeni razlog: kršitev domneve nedolžnosti in pravice do učinkovitega sodnega varstva

– Trditve pritožnika

88 Pritožnik navaja, da je Sodišče prve stopnje arbitrarno omejilo obseg njegove tožbe in s tem kršilo domnevo nedolžnosti.

89 V nasprotju s tem, kar navaja Sodišče prve stopnje v točkah od 50 do 56 izpodbijane sodbe, naj se zaradi izjave pritožnikovega zastopnika na obravnavi, da je pritožnik zaprosil samo za dostop do dokumentov, ki se nanašajo nanj, nikakor ne bi moglo šteti, da se je njegova prošnja nanašala na posredovanje teh dokumentov samo zato, da bi lahko uveljavljal pravico do obrambe v še nerešeni zadevi T-47/03.

90 Pritožnik navaja, da se je ta prošnja nanašala na to, da bi se javnosti in njemu omogočil dostop do dokumentov, ki so bili podlaga za njegovo vključitev na sporni seznam. Samo tak dostop bi omogočil učinkovito odpravo kršitve domneve nedolžnosti, katere žrtev naj bi bil zaradi vključitve na seznam in njegove objave, in to s tem, da bi omogočil odgovor in razpravo javnosti, in sicer tako na splošno kot v zvezi z dokazi, ki naj bi obstajali proti njemu.

91 Vendar pa morebitni dostop pritožnika do navedenih dokumentov v okviru zadeve T-47/03, na katero se sklicuje Sodišče prve stopnje v točki 55 izpodbijane sodbe, pritožniku ne bi zagotovil učinkovitega sodnega varstva, ki je določeno v členu 13 EKČP v korist vsakomur, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to konvencijo, so bile kršene.

– Presoja Sodišča

92 Četrti pritožbeni razlog, ki ga je navedel pritožnik v podporo svoji pritožbi, vsebuje v glavnem zatrjevanje kršitve domneve nedolžnosti, ker je bil vključen na sporni seznam, ki je bil nato javno objavljen, in zatrjevanje, da gre za tako kršitev, ki upravičuje dostop do zahtevanih dokumentov, ker naj bi bila razkritje navedenih dokumenti in javna razprava o njih edino učinkovito sredstvo za odpravo navedene kršitve.

93 Glede tega je treba ugotoviti, da tak pritožbeni razlog, čeprav je bil predstavljen, kot da se nanaša na uveljavljanje napake pri presoji Sodišča prve stopnje glede obsega tožbe, pravzaprav pomeni izpodbijanje zakonitosti prve zavrnilne odločbe, ker z njo niso bili objavljeni obravnavani dokumenti in ker je bilo s tem na podlagi te odločbe pritožniku odvzeto učinkovito sredstvo, do katerega bi bil upravičen, ker naj bi bila podana kršitev domneve nedolžnosti, ki zanj velja.

94 Ker pa pritožnik takega razloga ni uveljavljal v utemeljitev ničnostne tožbe, ki jo je zoper navedeno odločbo vložil pri Sodišču prve stopnje, je tak pritožbeni razlog nov razlog, ki razširja predmet spora in ga zato ni mogoče prvič uveljavljati šele v fazi pritožbe.

95 Če bi bilo namreč eni stranki dovoljeno, da se pred Sodiščem prvič sklicuje na razloge in trditve, ki jih ni navedla pred Sodiščem prve stopnje, bi to pomenilo, da ji je omogočeno, da Sodišču, ki ima glede pritožb omejeno pristojnost, predloži spor, ki je širši od tistega, o katerem je razpravljalo Sodišče prve stopnje. V okviru pritožbe je Sodišče pristojno samo za presojo pravne rešitve v zvezi z razlogi, ki so se obravnavali pri

sodišču na prvi stopnji (glej predvsem sodbe z dne 1. junija 1994 v zadevi Komisija proti Brazzelliju Lualdiju in drugim, C-136/92 P, Recueil, str. I-1981, točka 59; z dne 30. marca 2000 v zadevi VBA proti VGB in drugim, C-266/97 P, Recueil, str. I-2135, točka 79; z dne 29. aprila 2004 v združenih zadevah Henkel proti UUNT, C-456/01 P in C-457/01 P, Recueil, str. I-5089, točka 50, in z dne 21. septembra 2006 v zadevi JCB Service proti Komisiji, C-167/04 P, ZOdl., str. I-8935, točka 114).

96 Iz navedenega izhaja, da je treba četrti pritožbeni razlog zavreči kot nedopusten.

Peti pritožbeni razlog: kršitev pravice do dostopa do dokumentov zaradi nepravilne razlage členov 4(5) in 9(3) Uredbe št. 1049/2001

– Trditve pritožnika

97 S prvim delom petega pritožbenega razloga pritožnik zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje nepravilno uporabilo pravo, ker je v točkah 64 in 96 izpodbijane sodbe ugotovilo, da člena 4(5) in 9(3) Uredbe št. 1049/2001 omogočata zavrnitev navedbe ne le vsebine dokumentov, ki izvirajo iz držav članic, brez njihove privolitve, ampak tudi njihovih imen, čeprav te zadnje informacije ni mogoče označiti za „dokument“ v smislu navedenih členov. Sodišče prve stopnje naj bi s tem neupravičeno razširilo obseg izjem, določenih v teh členih.

98 Poleg tega naj bi razlaga, ki jo je glede navedenih določb opravilo Sodišče prve stopnje in ki onemogoča razkritje imena države članice, ki ima zadevne dokumente, praktično

odvzela učinek pravici zainteresirane osebe, da se obrne na nacionalne organe, da bi na podlagi nacionalnega prava dosegla dostop do teh dokumentov, ali vsaj nesorazmerno posegla v to pravico s tem, da zainteresirani osebi nalaga sprožitev postopkov v vseh državah članicah, ki bi lahko imele navedene dokumente.

99 Z drugim delom petega pritožbenega razloga pritožnik navaja, da Sodišče prve stopnje ni odgovorilo na njegovo trditev, da Svet ni navedel razlogov, iz katerih bi razkritje imen zadevnih držav članic lahko škodilo javnemu interesu, kar zadeva javno varnost ali mednarodne odnose.

– Presoja Sodišča

100 Glede prvega dela petega pritožbenega razloga je treba takoj poudariti, kot izhaja iz točk 97 in 98 izpodbijane sodbe, da ta del pri Sodišču prve stopnje ni bil izpodbijan, zato je Sodišče prve stopnje štelo za dokazano – kar se v pritožbi ne izpodbija – na eni strani, da so dokumenti, navedeni v prvi zavrnilni odločbi, občutljivi dokumenti, za katere veljajo določbe člena 9 Uredbe št. 1049/2001, in na drugi strani, da je bila navedba imen držav, ki so ustvarile te dokumente, zavrnjena na podlagi odstavka 3 tega člena, ker je zadevna država nasprotovala razkritju take informacije.

101 Vendar člen 9(3) Uredbe št. 1049/2001 zaradi posebnosti občutljivih dokumentov določa, da se taki dokumenti vpišejo v register ali objavijo samo s privolitvijo tistega, ki jih je ustvaril. Kot je Sodišče prve stopnje v točki 95 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, iz navedenega izhaja, da ima organ, ki je občutljivi dokument ustvaril, pravico

nasprotovati temu, da se razkrije ne le vsebina navedenega dokumenta, ampak tudi sam njegov obstoj.

102 Navedeni organ je tako upravičen zahtevati tajnost v zvezi s samim obstojem občutljivega dokumenta in glede tega je, kot je Svet navedel pri Sodišču, Sodišče prve stopnje v točki 96 izpodbijane sodbe pravilno sklepalo, da ima ta organ tudi pravico nasprotovati temu, da se razkrije njegovo ime, če bi obstoj navedenega dokumenta postal znan.

103 S tako ugotovitvijo, ki je neizogibna glede na besedilo člena 9(3) Uredbe št. 1049/2001, je pojasnjena posebnost dokumentov iz odstavka 1 tega člena, ki so dokumenti, katerih izredno občutljiva vsebina, kot izhaja iz uvodne izjave 9 te uredbe, upravičuje to, da so deležni posebne obravnave. Omenjene ugotovitve tako ni mogoče šteti za nesorazmerno, ker lahko prosilcu, ki prejme tako zavrnitev dostopa do občutljivega dokumenta, oteži ali celo praktično onemogoči, da bi ugotovil, katera država je ustvarila ta dokument.

104 Ker pravna analiza in dejanske ugotovitve Sodišča prve stopnje v točkah od 95 do 97 izpodbijane sodbe tudi same po sebi zadoščajo za utemeljitev ugotovitve v točki 99 navedene sodbe, to je, da je Svet utemeljeno zavrnil razkritje imen zadevnih držav, ni treba preučiti očitka glede nepravilne razlage člena 4(5) Uredbe št. 1049/2001, ker to nikakor ne bi moglo omajati navedene ugotovitve niti izreka izpodbijane sodbe.

105 Glede drugega dela petega pritožbenega razloga je treba ugotoviti, da je Sodišče prve stopnje v nasprotju s tem, kar zatrjuje pritožnik, preučilo njegovo trditev, da naj bi bilo

nepravilno, da Svet ni navedel razlogov, iz katerih bi razkritje imen zadevnih držav lahko škodilo javnemu interesu, kar zadeva javno varnost in mednarodne odnose.

106 Glede tega je treba namreč poudariti, da je Sodišče prve stopnje v točkah 64 in 65 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je Svet s tem, da je v prvi zavrnilni odločbi navedel člen 9(3) Uredbe št. 1049/2001, kar je nujno povzročilo, da se je razumelo, da so bili obravnavani dokumenti občutljivi, in s tem, da se je skliceval na nasprotovanje zadevnih držav glede razkritja njihovega imena, pritožnika seznanil z razlogi za navedeno odločbo in Sodišču prve stopnje omogočil, da nad odločbo izvrši nadzor.

107 Sodišče prve stopnje je v navedeni točki 64 med drugim izrecno poudarilo, da sta bili za uporabo člena 9(3) Uredbe št. 1049/2001 pomembni dve merili, in sicer dejstvo, da je obravnavani dokument občutljivi dokument, in okoliščina, da je organ, ki je ustvaril dokument, nasprotoval razkritju zahtevane informacije. Sodišče prve stopnje je s tem posredno, vendar jasno navedlo, da je ugotovilo, da je za Svet tako nasprotovanje dovolj, da upraviči zavrnitev dostopa do navedene informacije, ne da bi moral presojati razloge za to nasprotovanje niti zato navesti, ali in v čem bi bili z razkritjem tega imena kršeni interesi, ki jih varuje člen 4(1)(a) te uredbe.

108 Ker tako peti pritožbeni razlog ni utemeljen v nobenem od dveh delov, ga je treba v celoti zavrniti.

109 Iz vsega, kar je navedeno, izhaja, da je treba nekatere pritožbene razloge razglasiti za nedopustne, druge pa za neutemeljene, in da je zato treba to pritožbo zavrniti.

Stroški

110 V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki velja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 Poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Svet je predlagal, naj se pritožniku naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspel, se mu naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. J. M. Sisonu se naloži plačilo stroškov.

Podpisi